

សង្ឃៀវកៅដានីយ៉ែល - លេខ ហាសិបបួន

បើកបង្ហាញអំពីចុងចុងក្រោយ៖ ការស្រង់រកការយល់ដឹងរបស់ដានីយ៉ែល

Jeff Pippenger

2024-01-18

យើងបានបញ្ចប់អត្ថបទមួយដោយសម្រុងមួយពី សង្ឃៀវកៅ Prophets and Kings ដល់នូវទីនោះ អ្នកស្រីរីក បានបញ្ជាក់ថា ដានីយ៉ែលកំពុងស្រង់រក «យល់អំពីទំនាក់ទំនងដ៏មានរាងការជាប់ជាល្អលើអស់រយៈពេលចិត្តសិបនាំ ដូចដែលបានទាយទុកជាមុនតាមរយៈយេស៊ូ និងរយៈពេលពីរពាន់បីរយនាំ ដល់ក្នុងនីមិត្តភាពភាគីបានឮទូទៅស្តីពីស្ថានភាព គួរតែកែតម្រូវផ្នែកមុនពេលការសម្ភាសន៍បរិសុទ្ធរបស់ព្រះនឹងកើតឡើង»។

តាមរយៈនីមិត្តមួយទៀត

ពន្យល់បន្ថែមស្តីពីការបញ្ចប់ព្រឹត្តិការណ៍នានាអនាគត;

ហើយនូវចុងបញ្ចប់នៃនីមិត្តនេះ ដានីយ៉ែលបានឮ

«មានបរិសុទ្ធមុនាក់កំពុងនិយាយ ហើយបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតបាននិយាយទៅកាន់បរិសុទ្ធមុនាក់នោះដល់កំពុងនិយាយថា នីមិត្តនេះនឹងមានរយៈពេលដល់ណា?» ដានីយ៉ែល 8:13។ ចម្លើយដល់ស្តីពីការបញ្ចប់នៃចុងថា «ដល់ពីរពាន់បីរយចុង»;

បន្ទាប់មកទិសក្រការនឹងស្តាប់សម្ភាសន៍ (ខ 14)

បានឮឲ្យគាត់ពោរពេញដោយភាពច្របូកច្របល់។

គាត់បានស្រង់រកដោយអស់ពីចិត្តនូវអត្ថបទនៃនីមិត្តនោះ។

គាត់មិនអាចយល់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងការជាប់ជាល្អលើអស់រយៈពេលចិត្តសិបនាំ

ដូចដែលបានទាយទុកជាមុនតាមរយៈយេស៊ូ និងពីរពាន់បីរយនាំ

ដល់ក្នុងនីមិត្តភាពភាគីបានឮអ្នកនាំសារពីស្ថានភាពស្ថិតបុរាណថា

នឹងកន្លងផុតទៅមុនពេលការសម្ភាសន៍ក្រការរបស់ព្រះ។

ទេវតាបុរាណបានផ្តល់ការបកស្រាយមួយផ្នែកដល់គាត់; ទោះជាយ៉ាងណា

នូវពេលវេលាដែលហោរាបានឮពាក្យថា «នីមិត្តនេះ ... នឹងសម្រាប់ចុងដៃច្រើន»

គាត់ក៏ដួលសន្ធឹកថា «ខ្ញុំ ដានីយ៉ែល បានសន្សំ»

គាត់បានកត់ត្រាអំពីបទពិសោធន៍របស់គាត់ថា «ហើយខ្ញុំបានឈឺអស់ប៉ុន្មានចុង»;

បន្ទាប់មកខ្ញុំបានក្រោកឡើង ហើយធុរកិច្ចច្រើនរបស់ស្តេច;

ហើយខ្ញុំបានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះនីមិត្តនោះ ប៉ុន្តែគ្រាន់មានអ្នកណាស់រាប់។»

ខ 26, 27។ ហោរា និង ស្តេច, 553, 554។

មីឡិយ៉ាមមិនដែលបានឈានដល់ការយល់ដឹងពេញលេញអំពីសារមូលដ្ឋានដល់ពួកគេបានបុរាណនោះឡើយ។ នៅពេលដែលបានមកដល់ ដល់សត្វត្រកាលក្នុងសម័យនោះ

បានស្រង់រកដើម្បីបង្កើតមានបន្ថែមអំពី «បុរាណវិទ្យា»

ពួកគេបានផ្តល់បុគ្គលិកទៅក្នុងបទពិសោធន៍ឡើយ ហើយបុរាណវិទ្យានាំក្រោយមក បានបដិសេធពន្ធិសី «បុរាណវិទ្យា» ទាំងស្រុង។

ពួកគេមិនដែលបានឃើញទំនាក់ទំនងពេញលេញរវាងចិត្តសិបនាំ និងពីរពាន់បីរយនាំ

ដល់ដានីយ៉ែលបានខិតខំស្រង់រកដើម្បីយល់នោះឡើយ។

ដានីយ៉ែលតំណាងឲ្យបុរាណវិទ្យារបស់ព្រះនៅចុងចុងក្រោយ។

“វាយត័ទ្ធិយ។

គួរឱ្យអលង្ការរបស់ Miller នឹងភ្លឺចង្អែកចាំងខ្ពស់ជាងមុនដល់ទៅដប់ដង
ក្នុងសាលានៃពួកនៃកណ្តាលអធិបតេយ្យ នៃថ្ងៃថ្ងៃក្រោយ ហើយដោយការនេះ គួរឱ្យអលង្ការ
ទាំងនោះតំណាងឲ្យការសាកល្បងចុងក្រោយសម្រាប់ពុទ្ធបរិវារទាំងឡាយនៃ
Adventism។ គួរឱ្យអលង្ការទាំងនោះគឺជាសច្ចកម្មពិតមូលដ្ឋាន
ដ៏ល្អប្រសើរតំណាងនៃលទ្ធិការងាររបស់ Habakkuk និងជាគួរឱ្យអលង្ការនៃក្នុងបុរាណ
ដ៏ល្អប្រសើរដាក់លើកម្ពុយនៃកណ្តាលបន្តបន្ទាប់របស់ Miller។
ការសាកល្បងមូលដ្ឋានគឺជាការសាកល្បងចុងក្រោយ ប៉ុន្តែដូចគ្នានោះផងដែរ
គឺជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ពុទ្ធវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍។
ការបដិសេធសច្ចកម្មពិតមូលដ្ឋានទាំងនោះ
ដ៏ល្អប្រសើរជានិមិត្តរូបដោយគួរឱ្យអលង្ការនៃក្នុងសុបិនរបស់ Miller
គឺស្រដៀងនឹងការបដិសេធពុទ្ធវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ក្នុងពេលតម្លៃ។

«ការបោះបង្គោលចុងក្រោយបំផុតរបស់សាតាំង
គឺដើម្បីបំផ្លាញឲ្យសក្តិភាពនៃពុទ្ធវិញ្ញាណរបស់ពុទ្ធកុលយាគតបុរសិទ្ធភាព។
“ក្នុងដែនដីនៃគុណការនិមិត្ត នោះបុរាណនៃក្នុងវិទ្យា” (សូភាសិត 29:18)។
សាតាំងនឹងប្រតិបត្តិការដោយល្បិចកលយ៉ាងប្រសើរ តាមវិធីផ្សេងៗ
និងតាមរយៈក្នុងការផ្សព្វផ្សាយ
ដើម្បីបំផ្លាញភាពជឿទុកចិត្តរបស់បុរាណសក្តិភាពនៃសេសសល់របស់ពុទ្ធ
ចំពោះសក្តិភាពពិត។ វានឹងនាំការនិមិត្តក្នុងកុលយាចូលមក ដើម្បីបំបាត់
ហើយនឹងលាយបញ្ចូលអ្វីដែលមិនពិតជាមួយអ្វីដែលពិត
ដូចនេះផ្ទុយឲ្យមនុស្សសង្ស័យអំពីខ្លួន
ដល់ថ្នាក់ពួកគេនឹងចាត់ទុកអ្វីៗទាំងអស់ដែលមានល្អប្រសើរថា ការនិមិត្ត
ថាជាបុរាណមួយនៃការអនុវត្តន៍នៃខាងសាសនា; ប៉ុន្តែព្រៃល្វីងស្រដៀងគ្នា
ដោយប្រៀបធៀបរវាងអ្វីដែលមិនពិត និងអ្វីដែលពិត
នឹងអាចសម្គាល់ភាពខុសគ្នារវាងវាទាំងនោះបាន» Selected Messages, volume 2, 78.

ឥឡូវនេះ យើងកំពុងពិនិត្យអំពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង
ដ៏ល្អប្រសើរកើនឡើងនៃក្នុងបុរាណសក្តិភាពរបស់ពួកមីឡែន ចាប់ពីឆ្នាំ 1798
រហូតដល់ឆ្នាំ 1844 ប៉ុន្តែយើងកំពុងសម្គាល់យើងថា
នោះបីពួកមីឡែនក្នុងការអនុវត្តន៍ព្យាករណ៍របស់ពួកគេដោយ
កំពុងកើនឡើងនៃកម្រិត
ដោយសារតែបុរាណសក្តិភាពនៃពួកគេត្រូវបានលើកឲ្យកើនឡើងក្នុងនោះ។ ឥឡូវនេះ
យើងស្ថិតនៅក្នុងគ្រប់ចុងក្រោយ និងនៅក្នុងជំនាន់ចុងក្រោយបង្អស់
(ជំនាន់ទីបួន) នៃអាដ្យែនទីស៊ីម។ ក្នុងអំឡុងពេលនេះ
អាដ្យែនទីស៊ីមបានបញ្ចូលគំនិតយ៉ាងខ្ពស់ដោយបុរាណ និងទម្រង់ទាំងឡាយ
(គួរឱ្យអលង្ការក្នុងកុលយា) ដល់ថ្នាក់ដ៏ល្អប្រសើរសម្គាល់ទៀតថា
សច្ចកម្មពិតគឺជាទាំងនោះជាអ្វី។ ការមិនសម្គាល់ថាសច្ចកម្មពិតទាំងនោះជាអ្វី
បានរារាំងអាដ្យែនទីស៊ីមមិនឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់របស់សច្ចកម្មពិតទាំងនោះ
ហើយផ្ទុយបទបញ្ជាដ៏ល្អប្រសើរផ្ទុយមុខងារហើយមុខងារទៀតឲ្យការពារ
និងរក្សាសច្ចកម្មពិតទាំងនោះ កុលយាជាអសារបុរាណ។

មុននឹងយើងបន្តចូលទៅកាន់ការបកស្រាយរបស់កាប៊ុរីយ៉ែលអំពីនិមិត្តនៃនូវអំណាច
យើងនឹងពិចារណាចំណុចមួយចំនួនដ៏ល្អប្រសើរពីនេះ ដ៏ល្អប្រសើរនឹងសច្ចកម្មពិតមូលដ្ឋាន
និងសិទ្ធិអំណាចនៃពុទ្ធវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍។ ពួកវាទាំងនេះសម្រាប់អ្នកអានថា

ឧតម្មពីរខាងក្រោមនេះបញ្ជាក់ថា
ព្រះបន្ទូលពុទ្ធសាសនាអំពីពលេវណេដលែវដែលបំផុតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
គឺជារយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។

បទពិសោធន៍របស់ពួកសិស្សសង្គមលោកស្រីបុរាណ «ដំណឹងល្អអំពីនគរ»
នៅក្នុងការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មានគំរូស្រដៀងគ្នានៅក្នុងបទពិ
សោធន៍របស់ពួកអ្នកក្នុងសង្គមលោកស្រីបុរាណសារអំពីការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់។
ដូចដែលពួកសិស្សសង្គមលោកស្រីបុរាណថា «ពលេកំណត់បានគ្រប់ហើយ
ហើយនគររបស់ព្រះមានមកដិតហើយ» ដូចនោះដែរ មីឡឺវ
និងសហការីរបស់គាត់បានបុរាណថា រយៈពេលទំនាយដល់ដៃដាងគេ
និងជាចុងក្រោយដល់ស្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ជិតដល់ពេលបញ្ចប់ហើយ
ថាការជំនុំមុខមានមកដិតហើយ
ហើយនគរអស់កល្បបដិវត្តន៍បង្កើនស្រូវបាននាំមក។
ការបុរាណរបស់ពួកសិស្សសង្គមលោកស្រីបុរាណ គឺមានមូលដ្ឋានលើចិត្តសិបសប្តាហ៍នៃ
ដានីយ៍លើ 9។ សារដល់មីឡឺវ និងសហការីរបស់គាត់បានផ្តល់ បុរាណអំពីការបញ្ចប់នៃ
2300 ចុងក្រោយ ដានីយ៍លើ 8:14 ដល់ក្នុងនោះចិត្តសិបសប្តាហ៍ជាផ្តុំមួយ។
ការបុរាណរបស់ភាគីនីមួយៗ គឺមានមូលដ្ឋានលើការសម្រេចបំពេញនៃផ្នែកផ្សេងគ្នា
មួយនៃរយៈពេលទំនាយដ៏ធំដូចគ្នានោះ។

«ដូចជាសិស្សដំបូងៗដដែល William Miller និងសហការីរបស់គាត់ ក៏មិនបានយល់ពេញលេញដ
ោយខ្លួនឯងអំពីសារៈសំខាន់នៃសារដល់ពួកគេបាននាំមកនោះទេ។
កំហុសទាំងឡាយដែលបានបង្កកើតឡើងយូរមកហើយនៅក្នុងព្រះវិហារ បានរារាំងពួក
គេមិនឲ្យឈានដល់ការបកស្រាយគ្រឹះស្រីអំពីចំណុចសំខាន់មួយក្នុងទំនាយនោះឡើយ។
ហេតុនេះហើយ ទោះបីជាពួកគេបានបុរាណសារដល់ព្រះបាទបុរាណឲ្យពួកគេ
ដើម្បីបិទបុរាណដល់លោកិយក៏ដោយ ក៏ដោយសារការយល់ខុសអំពីន័យរបស់វា
ពួកគេបានទទួលការខកចិត្ត»។ The Great Controversy, 351.

អត្ថបទនោះបាននិយាយថា «Miller និងសហការីរបស់គាត់បានបុរាណថា
រយៈពេលទំនាយដល់ដៃដាងគេ និងជាចុងក្រោយ
ដល់ស្រូវបានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ កំពុងជិតផុតកំណត់ហើយ»
ហើយពួកទេវវិទូអះអាងថា រយៈពេលទំនាយដល់ដៃដាងគេ និងជាចុងក្រោយ
គឺជារយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។ ពួកគេបន្តអះអាងទៀតថា នេះហើយជាអ្វីដែល Sister
White កំពុងសម្គាល់នៅក្នុងអត្ថបទនោះ ពីព្រោះតាមការអះអាងរបស់ពួកគេ
នាងកំពុងនិយាយដោយផ្ទាល់អំពីរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។
ពួកគេដឹកនាំក្នុងកែច្នៃព្រះទំនាក់ទំនងណាមួយរវាងចិត្តសិបឆ្នាំ
និងរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។
ពួកគេដឹកនាំក្នុងកែច្នៃព្រះពន្យល់ដល់ដានីយ៍លើកំពុងស្រវឹងរកដើម្បីបិទបិទ។

អលេន វ៉ាយក ជាសមាជិកនៃពលនាមីឡឺវយក
ហើយនាងបានស្គាល់សារទាំងឡាយដល់ស្រូវបានដាក់លើផ្ទាំងតារាងអ្នកស្រាវជ្រាវឆ្នាំ
1843 និងលើផ្ទាំងតារាងអ្នកស្រាវជ្រាវឆ្នាំ 1850 ដល់ស្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយដោយ F. D.
Nichols។ ផ្ទាំងតារាងឆ្នាំ 1850 ដល់ស្រូវបានផលិតដោយ Nichols នោះ
ស្រូវបានរៀបចំនៅក្នុងគោរពដល់របស់ Nichol នៅពេលដែលនោះដល់ James និង
Ellen White កំពុងរស់នៅជាមួយ Nichols។
រយៈពេលទំនាយដល់ដៃដាងគេនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ

ដលៃគួរឋានកំណងនៃលើផ្ទាំងតារាងទាំងពីរនោះ មិនមែនជាពិពាតនបីយន្តនាំទេ ប៉ុន្តែជាពាក្យ "បុរាណវិទ្យា" នៃលើផ្ទាំង ជំពូក 26។

«ខុញ្ចំហនយើញថា តារាងឆ្នាំ 1843 នេះ

អ្នកដទៃមានបំណងចង់គាំទ្របុរេពណ៌ និងរឿងនិទានរបស់ខ្មែរ អាចជជែកអះអាងថា នៅលើតារាងឆ្នាំ 1843 ព្រះអម្ពចាស់បានដាក់ព្រះហស្តគររបស់ទ្រង់គូរបល្ល័ក្តិក្សសន្តិ «បុរាណវិទ្យា» រហូតដល់ទ្រង់ដកព្រះហស្តគររបស់ទ្រង់ចេញនៅពេលក្រោយ។ បញ្ហានៃសេចក្តីសន្និដ្ឋាននេះគឺថា បងស៊ី White បានកំណត់បញ្ជាក់ថា នៅពេលដែលព្រះអម្ពចាស់ដកព្រះហស្តគររបស់ទ្រង់ចេញពីក្នុងខោងនោះ ព្រះហស្តគររបស់ទ្រង់ត្រូវបានដកចេញមុនថ្ងៃទី 22 តុលា 1844 គឺភាគច្រើនបន្ទាប់ពីការខកចិត្តលើកដំបូង។ ក្នុងទីបន្ទាល់របស់នាងអំពីព្រឹត្តិការណ៍នេះ នាងបានបញ្ជាក់កំហុសដដែលត្រូវបានកែតម្រូវ ហើយវាច្បាស់ណាស់ថា កំហុសនេះមិនមែនជា «បុរាណវិទ្យា» ទេ។

នៃពេលដែល «ព្រះហស្តគរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរឲ្យមានដកចេញពីរបស់ពួកគេទាំងនោះ ហើយកំហុសគួរឲ្យមានពន្យល់» នោះពួកគេបានទទួលស្គាល់ថា «ភស្តុតាងដដែលដដែលពួកគេបានលើកមកបង្ហាញថា កាលកំណត់ពុទ្ធករណ៍មានបិទបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1843 នោះ មានបញ្ជាក់ថា វានឹងបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844»។ កាលកំណត់ពុទ្ធករណ៍ដែលដំបូងគួរឲ្យមានគំរោងថា បិទបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1843 គួរឲ្យមានកំណត់នៅលើតារាងឆ្នាំ 1843 ដែលជាតារាងដែលអនុករណីបង្ហាញមើលលើកទាំងបីយន្តការមានបរិយាយ។

កាលកំណត់ពុយាករណ៍ដលៃគួរមានតំណាងនៃលើតារាងនោះ
ហើយគួរមានគេហទំព័រឆ្នាំ 1843 រួមមាន ពីរពាន់បីរយឆ្នាំនៃដៃនិយ័ត ជំពូក
8 ខ 14, ពីរពាន់បួនរយមុនឆ្នាំនៃដៃនិយ័ត 26 និង
មួយពាន់បីរយសាមសិបបួនឆ្នាំនៃដៃនិយ័ត 12។ បន្ទាប់ពីការខកចិត្តលើកដំបូង
ព្រះអម្ចាស់បានដកព្រះហស្តចេញពីកំហុសនោះ
ហើយបន្ទាប់មកពួកមីលីតេបានទទួលស្គាល់ថា ភស្តុតាងដដែលនៃកំណត់អត្ត
សញ្ញាណការបិទបញ្ចប់នៃកាលកំណត់ពុយាករណ៍ឆ្នាំ 1843 តាមពិតបានបញ្ជាក់ថា
កាលកំណត់ទាំងនោះបានបញ្ចប់ឆ្នាំ 1844។

តារាងឆ្នាំ 1850 គួរមានរៀបចំនៅក្នុងឆ្នាំ 1850 ហើយគួរមានដាក់លក់នៅខែមករា
ឆ្នាំ 1851។ Ellen White បានកត់ត្រាថា តារាងនោះក៏ជាការបំពេញនៃរឿងរ៉ាវ Habakkuk
ផងដែរ ដូចដែលនាងក៏បានកត់ត្រាអំពីតារាងឆ្នាំ 1843 ផងដែរ។
តារាងនោះក៏មានតំណាងឲ្យរយៈពេលទំនាយដ៏រំងាប់ផុតដូចជា «បុរាណវិទ្យា» នៃដៃនិយ័ត
ជំពូក 26។

«ខ្ញុំបានឃើញថា
ព្រះទ្រង់គង់នៅក្នុងការបោះពុម្ពពុទ្ធសាសនាទាំងគំនូសនេះដោយបងប្អូន Nichols។
ខ្ញុំបានឃើញថា មានទំនាយមួយអំពីទាំងគំនូសនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ហើយបើទាំងគំនូសនេះគួរមានរៀបចំសម្រាប់បុរាណវិទ្យាស្តីពីព្រះ
បរិវារគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្ស នោះវាក៏គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកដទៃទៀតដែរ
ហើយបើមនុស្សមួយគួរការផ្ទាំងគំនូសមួយដែលគួរក្នុងមាតិកាដូចជា
នោះអ្នកទាំងអស់គ្នាគួរការរៀបចំគ្នាផងដែរ»។ Manuscript Releases, volume 13,
359.

ការអះអាងថា ការយោងរបស់អ្នកស្តី White ទៅកាន់សច្ចក្តីពិតដដែលថា ពួក Millerite
«បានប្រកាសថា រយៈពេលទំនាយដដែលរំងាប់ផុត
និងជារយៈពេលចុងក្រោយដដែលគួរមានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
កំពុងជិតផុតកំណត់» នោះ គឺគួររួមគ្នា ពីព្រោះពួកគេពិតជាបានផ្ទៀងផ្ទាត់នោះមែន។
ការអះអាងថា «រយៈពេលទំនាយ» ដដែល «រំងាប់ផុត» នោះ គឺជាពីរពាន់បីរយឆ្នាំ
បុរាណវិទ្យាសាស្ត្ររបស់អ្នកស្តី White ឲ្យប្រឆាំងនឹងខ្លួនឯង
ហើយប្រឆាំងនឹងកំណត់ត្រាបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រផងដែរ។ ការជឿរឿងព្រេងនោះ
គឺជាការជឿលើការកុហកមួយ ហើយនៅក្នុងចុងចុងក្រោយ
អស់អ្នកដដែលជឿលើសេចក្តីជឿលើការកុហក នោះផ្ទៀងផ្ទាត់នេះ
ពីព្រោះពួកគេមិនសូវឡាញសច្ចក្តីពិត។

ព្រះយេស៊ូវមិនបានចាត់ចែងការពារដោយអពុភូតហេតុដល់ព្រះអង្គផ្ទាល់ជាមួយនឹងចំណុច
នុលប់ដ៏ទៃវេទនាបុរាណមួយ
ដើម្បីបិទអាចរលងកាត់ការរងទុក្ខខនឈឺចាប់ក្នុងឆ្នាំនោះ។
ព្រះយេស៊ូវបានរងទុក្ខខនដោយទុក្ខខនទេវតាដ៏ទៃវេទនា
ដដែលលើសឆ្ងាយពីអ្វីដែលស្រស់ស្អាតរបស់ព្រះអង្គអាចទទួលបាន។ ទោះយ៉ាងណា
មនុស្សជាតិគួរមានបង្កើតឡើងតាមបញ្ជាព្រះអង្គ ហើយការបំផុសគំនិតបញ្ជាក់ថា
មនុស្សជាតិគួរឈ្នះដូចជាព្រះអង្គបានឈ្នះ។
អ្វីដែលអនុញ្ញាតឲ្យព្រះគ្រីស្ទអាចទទួលបានការរងទុក្ខខនឈឺចាប់ក្នុងឆ្នាំនោះ
គឺជាគុណលក្ខណៈមួយដដែលព្រះអង្គមាន ហើយមនុស្សជាតិក៏មានដែរ។

ដោយសម្លឹងទៅឯព្រះយស្មើ ជាព្រះអង្គគឺជាអ្នកផ្ដល់ជីវិត
និងជាអ្នកបំពេញសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង
ដល់ដោយសារអំណរដល់ឈ្មោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃព្រះអង្គ ទ្រង់បានស្នើទុំនឹងឈ្មោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
ដោយមើលងាយសេចក្ដីអាម៉ាស់ ហើយទ្រង់បានគង់នៅខាងស្ដាំបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ។
ហេព្រើរ 12:14

ព្រះយស្មើបានស្នើទុំនឹងទុកខ្លួនទេសនាឈ្មោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
ពីព្រោះទ្រង់មានគោលដៅមួយបានដាក់នៅខាងមុខទ្រង់
ហើយយើងត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបអង្គទ្រង់
ដូចនេះយើងជាសត្វមានជីវិតដ៏ល្អបំផុតដោយគោលដៅ។
នេះជាផ្នែកមួយនៃការចន្លោះរបស់យើង។ ហើយយើងត្រូវបាននាំឲ្យជឿថា
ការយល់ដឹងអំពីមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអាដរនៃទីសម្ងាត់សំខាន់ៗ
នោះយើងនឹងគ្មានការជំរុញចិត្តដល់មុខរបរឡើយនោះឡើយ។
ការជំរុញចិត្តដល់អាពាហ៍ពិពិធកម្ម ដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចបណ្ដាលឲ្យកើតឡើង
ដើម្បីយកឈ្មោះសភាពល្អអូឌីសនោះ គឺសេចក្ដីសុខច្បាប់ព្រះសេចក្ដីពិត។
សេចក្ដីសុខច្បាប់ព្រះសេចក្ដីពិត នឹងត្រូវបានសាកល្បងដោយការមានស្លាប់នៃមូលដ្ឋាន
និងបុព្វលាភដ៏ងាយស្រួល
ដល់ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីបំបាត់ការរមាស់ត្រចៀករបស់យើង។ បុរសនិប្រើ
ក្នុងភាពសុខស្រួលអូឌីសរបស់យើង
យើងគ្មានបំណងប្រែប្រួលយល់សេចក្ដីពិតដោយខ្លួនយើងទេ
នោះយើងនឹងវិនាសហាក់។
នេះហើយជាទីតាំងដ៏ល្អនៃអាដរនៃទីសម្ងាត់ពុទ្ធសាសនានៃនេះ។

ដានីយ៍លើគឺជាគំរូមួយនៃប្រជាជនរបស់ព្រះនៅចុងច្រុងក្រោយ ដល់កំពុងស្រវឹងរក
តាមរយៈព្រះបន្ទូលទំនាយ
ដើម្បីយល់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងការជាប់ជាល្អលើយអស់រយៈពេលចិត្តសិបដូនាំ
និងទំនាយអស់រយៈពេលពីរពាន់បីរយដូនាំ។ ការកំណត់ថា ទំនាយពីរពាន់បីរយដូនាំ
ជារយៈពេលទំនាយដល់ដៃបំផុត និងជាចុងក្រោយបង្អស់
នោះគឺជាការបដិសេធសេចក្ដីពិតមូលដ្ឋាននៃអាដរនៃទីសម្ងាត់
ហើយនោះពេលដំណាលគ្នាគឺជាការបដិសេធសិទ្ធិអំណាចនៃវិញ្ញាណនៃទំនាយផងដែរ។
ការអះអាងថា នៅពេលពួកមីល្លីវិយក៏បានបង្ហាញរយៈពេលទំនាយដល់ដៃបំផុត
និងជាចុងក្រោយបង្អស់នោះ វាជារយៈពេលពីរពាន់បីរយដូនាំ
គឺជាការបដិសេធកំណត់ត្រាបុរេត្រឹមត្រូវ។

«យើងគ្មានអ្វីត្រូវខ្ពលាចសម្រាប់អនាគតឡើយ
លើកលែងតែនៅពេលដែលយើងនឹងភ័យច្រលុះដល់ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំយើង
និងសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ទ្រង់ក្នុងបុរេត្រឹមត្រូវអតីតកាលរបស់យើង»។ Life
Sketches, 196.

កាប្រិយលែងមានមក ដើម្បីប្រទានការយល់ដឹងដល់ដានីយ៍លើអំពីនិមិត្ត «mareh» និង
«chazon» ទាំងពីរ ហើយលោកបានណែនាំដានីយ៍លើឲ្យបំប្លែងនិមិត្តទាំងពីរនោះចេញពីគុ
នានៅក្នុងចិត្ត ទោះបីជាមានទំនាក់ទំនងព្យាករណ៍ជាក់ស្ដែងក៏ដោយ។
និមិត្តនោះបានរួមបញ្ចូលនគរទាំងឡាយនៃព្រះបន្ទូលព្យាករណ៍ក្នុងព្រះគម្ពីរ
នៃដំណាក់កាលទីប្រាំពីរ និងទីប្រាំបី ដល់ជាការផ្សព្វផ្សាយវិញ

និងការពង្រីកអំពីនគរដដែលទាំងនោះនៅក្នុងជំពូកទីពីរ។
ព័ត៌មាននោះបានរួមបញ្ចូលទាំងសន្ទនានៅស៊ីវិលស្ត័ក
ដដែលគំណាងឲ្យនិមិត្តមួយថាជាការជាន់ឈូងទឹកសក្ការៈ និងបុរាណសុត្តន្តរបស់ព្រះ
ហើយនិមិត្តមួយទៀតអំពីកិច្ចការនៃការសុដារបុរាណសុត្តន្ត និងទឹកសក្ការៈឡើងវិញ។

ដូចដែលកាលពីម្សិលមិញបានបង្ហាញការបកស្រាយនោះ
ដដែលនៅទីបញ្ចប់បានក្លាយជាចំណុចសន្ទនានៅស៊ីវិលស្ត័ក Millerites បានប្រកាស
មានទំនាក់ទំនងមួយរវាងនិមិត្តទាំងពីរ ដដែលអ្នកដដែលបញ្ចេញពាក្យគិតឲ្យធ្វើការបំបែក
ការបកស្រាយនេះនៅក្នុងចិត្តគ្រូរកតម្កល់។
មួយក្នុងចំណោមភាពខុសគ្នាទាំងនោះ គួរមានគំណាងដោយពាក្យពីរ
ដដែលទាំងពីរគួរមានបកប្រែថា «មានកំណត់»។

ចិត្តសិបសប្តាហ៍គួរមានកំណត់លើបុរាណសុត្តន្តរបស់អ្នក
និងលើទីក្រុងបរិសុទ្ធជរបស់អ្នក ដើម្បីបញ្ចប់ការរំលងច្បាប់
ហើយធ្វើឲ្យអំពើហិង្សាដល់ទីបញ្ចប់ ហើយធ្វើការផ្សព្វផ្សាយសម្រាប់អំពើទុច្ចរិត
ហើយនាំមកនូវសេចក្តីស្វិតស្វាញអស់កល្បជាតិច្នោះ ហើយបិទគ្រាប់កុខនិមិត្ត
និងព្រះបន្ទូលទំនាយ ហើយចាក់បុរាណសុត្តន្តដល់បរិសុទ្ធជបំផុត។ ដូចនេះ ចូរដឹង
ហើយយល់ថា ចាប់តាំងពីព្រះបញ្ចេញពាក្យទៅ ដើម្បីស្នើសុំឡើងវិញ
និងសង់ក្រុងយេរូសាឡឹម រហូតដល់ព្រះមស្មេសី ជាព្រះអង្គគម្ពីរ គឺមានបុរាណសុត្តន្ត
និងហុកសិបពីរសប្តាហ៍ ផ្សេងនឹងគ្រូរកតម្កល់ឡើងវិញ ហើយកំផែងផង
ទោះក្នុងគ្រាដែលកំណត់ដោយ។ ហើយបន្ទាប់ពីហុកសិបពីរសប្តាហ៍
ព្រះមស្មេសីនឹងគ្រូរកតម្កល់ចេញ ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់ព្រះអង្គទេ
ហើយបុរាណសុត្តន្តរបស់មជ្ជិកនាដដែលនឹងមក នឹងបំផុសឲ្យទីក្រុង និងទឹកសក្ការៈបរិសុទ្ធ;
ហើយទីបញ្ចប់របស់វានឹងមកជាមួយនឹងទឹកជំនន់ ហើយរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃសង្គ្រាម
ការបំផុសឲ្យសង្គ្រាមដ៏ធំគួរមានកំណត់។
ហើយគាត់នឹងបញ្ចេញសេចក្តីសញ្ញាជាមួយមនុស្សជាច្រើនសម្រាប់មួយសប្តាហ៍
ហើយនៅកណ្តាលសប្តាហ៍ គាត់នឹងធ្វើឲ្យយញ្ញបូជា និងភ័យរំលង
ហើយដោយសារការរាលដាលនៃអំពើគ្រូរកតម្កល់ខ្ពស់ គាត់នឹងធ្វើឲ្យសង្គ្រាមដ៏ធំ
រហូតដល់ការបញ្ចប់ទាំងស្រុង ហើយអ្វីដែលមានកំណត់នោះ
នឹងគួរចាក់ស្រោចលើទីដែលសង្គ្រាមដ៏ធំ។ ដានីយ៍លេខ ៩:២៤-២៧។

ចិត្តសិបសប្តាហ៍ (ឬនរាយកាលសិបឆ្នាំ) គួរមានកំណត់លើបុរាណសុត្តន្ត និងទីក្រុងបរិសុទ្ធ។
ពាក្យដដែលមានបកប្រែថា «កំណត់» មានន័យថា «កាត់ចេញ»
ហើយពាក្យនោះសម្រាប់រយៈពេលមួយ ឬរយៈពេលសាកល្បងសម្រាប់សាសន៍យូដា
និងក្រុងយេរូសាឡឹម។
វាក៏គំណាងឲ្យរយៈពេលនៃការបោះបង្គោលដល់នាំមកនូវការបំផុសឲ្យក្រុងយេរូសាឡឹម
និងការដាច់យុទ្ធជាមួយអស់ចិត្តសិបឆ្នាំផងដែរ។ ឬនរាយកាលសិបឆ្នាំនោះ គួរមាន
«កំណត់» ដូចនេះ ដោយចាប់ផ្តើមពីព្រះរាជក្រឹត្យទីបី។ ឬនរាយកាលសិបឆ្នាំដំបូងនៃការបោះ
បង្គោលនាំមកនូវការវាយបុរាណសិល្បៈរបស់ស្តេចកូនសោ
ការបំផុសឲ្យក្រុងយេរូសាឡឹមជាចុងក្រោយ និងការខូចខាតខ្ពស់ ព្រមទាំងការដាច់យុទ្ធជាមួយ
អស់ចិត្តសិបឆ្នាំរបស់អ៊ីស្រាអែលពិតប្រាកដនៅហាប៊ីឡូនពិតប្រាកដ។

ក្រឹត្យទីមួយមានសម្គាល់ការបញ្ចប់នៃការដាច់យុទ្ធជាមួយ
និងការចាប់ផ្តើមនៃកិច្ចការកសាងក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ។

ក្រឹត្យទីបីមានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។ ការមកដល់របស់ទេវតា ទីមួយមានសម្គាល់ការបញ្ចប់នៃការជាប់ឃុំឃាំងរបស់អ្នករស់នៅខាងវិញ្ញាណនៃកូនហឺ ឡានខាងវិញ្ញាណ អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ ហើយវាមានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេលស័កសិបបុរាណឆ្នាំ ដល់កូនដង្កូវពេលនោះ ព្រះគ្រីស្ទមានបុរេបុរសមិល្លីវាយ ដើម្បីបិទញ្ជើញពីការជាប់ឃុំឃាំង និងសុំបាបនាព្រះវិហារខាងវិញ្ញាណមួយ។

ពាក្យដដែលគួរមានបកប្រែពីរដងថា «មានកំណត់» នៅក្នុងខនីមុខបុរាណ និងមុខបុរាណ គឺ «charats» ហើយវាមានន័យថា «បង្កករឿង» និង «ក្រឹត្យ»។ តាមទំនាយ វាគួរមាន «ក្រឹត្យ» ថា អំណាចសម្តេចប៉ាបនឹងទទួល «រឿង» ដ៏ស្តាប់មួយ នៅចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីកំហឹងលើកទីមួយ។ នេះជាពាក្យដដែលដដែលដានីយ៍លើបុរេនៃកូនដង្កូវទីដប់មួយ ខនីមុខសិបបុរាណ។

ហើយសូមចងចាំនេះនឹងប្រព្រឹត្តតាមចិត្តរបស់ខ្លួន;
គាត់នឹងលើកតម្កល់ខ្លួនឯង ហើយផ្ទេរខ្លួនជំនាញព្រះទាំងអស់
ហើយនឹងពោលពាក្យអស្ចារ្យទាំងនឹងព្រះនៃព្រះទាំងអស់
ហើយនឹងចម្រើនរុងរឿងរហូតដល់សេចក្តីក្រវោធមានសម្បូរចេញ;
ដុំបិតអ្វីដែលមានកំណត់ទុកនោះ នឹងគួរមានផ្ទេរឱ្យ ដានីយ៍លើ 11:36។

នៅក្នុងខនីមុខសិបបុរាណ «សុភមង្គល» គឺជាស្តាប់ប៉ាន់សម្តេចប៉ាប។ ស្តាប់ប៉ាន់សម្តេចប៉ាបគួររុងរឿងរហូតដល់ឆ្នាំ 1798 នៅពេលដែលវាមានទទួល «រឿងស្តាប់» របស់ខ្លួន។ បន្ទាប់មក «សេចក្តីក្រវោធ» ទីមួយគួរ «មានសម្បូរចេញ» ពីព្រោះ «សេចក្តីក្រវោធ» នោះគួរមាន «កំណត់ទុក» (បង្កគាប់) ឲ្យ «កើតមាន»។ នៅចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីក្រវោធទីមួយទាំងនឹងនគរខាងជើងរបស់អ្នករស់នៅ ដល់មានចាប់ផ្តើមនៃឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. ហើយមានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 ស្តាប់ប៉ាន់សម្តេចប៉ាបមានទទួល «រឿងស្តាប់» មួយ។ ពាក្យ «កំណត់ទុក» មានន័យថា «រឿង»។

ហើយខ្ញុំមានបញ្ជីកុហលមួយក្នុងចំណោមកុហលទាំងឡាយរបស់វា
ហាក់ដូចជាគួរមានរឿងដល់ស្តាប់;
ហើយរឿងដ៏សាហាវរបស់វាមានជាស្តាប់ឡើងវិញ;
ហើយមនុស្សទូទាំងលោកិយទាំងមូលមានអស្ចារ្យចិត្តតាមសត្វសាហាវនោះ។ វិវរណៈ
13:31

រចនាសម្ព័ន្ធទំនាយរបស់ពួកមីឡីវាយ គួរមានស្តាប់ប៉ាន់សម្តេចប៉ាបដ៏អំណាចបំផុតទាំងពីរ គឺសាសនាព្រះបុរាណ បន្ទាប់មកគឺអំណាចសម្តេចប៉ាប។ ពួកគេហោសយល់ថា អំណាចទាំងពីរនោះនឹងដានីយ៍លើទីបរិសុទ្ធ និងពួកបុរេ ដូចដែលគួរមានកំណត់នៅក្នុងនិមិត្ត «chazon» នៃដានីយ៍លើ ជំពូក ៨ ខ ១៣។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំមានពួកបរិសុទ្ធមុនាក់កំពុងនិយាយ
ហើយមានពួកបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតសួរទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធជាក់លាក់នោះ
ដល់កំពុងនិយាយថា និមិត្តអំពីវិញ្ញាប្បបទបុរាណថា
នឹងអំពើលង់ដល់នាំឲ្យសង្គ្រាមរវាង នោះ តើនឹងមានរយៈពេលយូរប៉ុណ្ណា
ដើម្បីបុរាណទាំងទីបរិសុទ្ធ និងពលបរិវារឲ្យគួរមានជាន់ក្រវោធជើង? ដានីយ៍លើ 8:13

អំណាចបំផុតព្រះបាទសម្តេចបាទ គួរជាន់ឈ្មោះទីបរិសុទ្ធ និងពលបរិវារ
អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ។

ប៉ុន្តែ ទីផ្សារដ៏ល្បីល្បាញនៃខាងក្រៅព្រះវិហារ នោះចូរទុកវាចោលទៅ កុំរាស់វង្សយើង
ដុំបិតវាគួរមានបុគ្គលិកសាសន៍ដទៃហើយ; ហើយក្នុងបរិសុទ្ធ
នោះពួកគេនឹងជាន់ឈ្មោះអស់រយៈពេលសិបពីរខែ។
ហើយយើងនឹងប្រទានអំណាចដល់សាក្សីទាំងពីររបស់យើង
ហើយពួកគេនឹងថ្កោលទំនាយអស់មួយពាន់ពីររយហុកសិបថ្ងៃ
ដោយសុល្យោកពាក្យសំពត់សោះ។ វិវរណៈ 11:2, 3។

នៅចុងបញ្ចប់នៃកំហឹងដ៏បួងសួរនាំ 1798 ព្រះបន្ទូលទំនាយមានកំណត់ទុកថា
«វាយបំបាក់» អំណាចសម្តេចបាទ។ ក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក 9
ការកំណត់នោះគួរមានតំណាងនៅក្នុងខ្សែចងក្រង
ហើយពាក្យដ៏ល្បីល្បាញបកប្រែថា «កំណត់ទុក» ពីរដងនៅក្នុងខ្សែនោះ
មានទំនាក់ទំនងនឹងនិមិត្ត «chazon» ចំណែកពាក្យដ៏ល្បីល្បាញបកប្រែថា «កំណត់ទុក»
នៅក្នុងខ 24 វិញ គឺជាពាក្យហេប្រើមួយផ្សេងទៀត ហើយមានទំនាក់ទំនងនឹងនិមិត្ត
«mareh»។ ដានីយ៍លែ ដ៏ល្បីល្បាញថាស្តេចបាទគួរប្រទាននូវចុងក្រោយ
កំពុងស្រងែរកការយល់ដឹងអំពីទំនាក់ទំនងនិងនិមិត្តទាំងពីរនោះ
ដល់ការពិរិយល្បីល្បាញបកប្រែថាបំបែកដាច់ពីគ្នាក្នុងគំនិត។

យើងនឹងបន្តប្រធានបទនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«ព្រះជាម្ចាស់មិនមានប្រទានសារមួយដល់យើងទេ។
យើងគួរប្រកាសសារដល់នាំ 1843 និង 1844
មាននាំយើងចេញពីពួកកុម្មុយនីស្តផងទៀត»។ Review and Herald, January 19, 1905.